

see, at den af ham igaar ansøgte Uttring af mig under Rigsdagen iaar, en Udtalelse, som ligger midt imellem hine, ingenlunde er uforenelig med begge hine 2 Udtalelser; den staaer, naar han ikke selv vil lægge en for denne Udtalelse fremmed Betydning ind deri, tværtimod i den allerbedste Harmoni med hine 2 Udtalelser. Saavidt jeg veed har den høitærede Indenrigsminister med Hensyn til nærværende Lov navnlig støttet sig paa 2 Autoriteter; han har saaledes støttet sig paa en Udtalelse af Amtmanden paa Færøerne, men denne Amtmand paa Færøerne er en ung Amtmand; han sad endnu den 5te Juni 1849 i den grundlovgivende Rigsforsamling, først noget efter kom han derop, og kom, hvis jeg ikke feiler, i samme Efteraar atter en Tour herved, saa at han altsaa ikke kan have levet sig grumme meget ind i de færøiske Forholde, inden han har givet den Erklæring, til hvilken den høitærede Indenrigsminister støtter sig. Den anden Autoritet, til hvilken han støtter sig, er en Færing, som han idag citerede, og jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke den Bog, han idag citerede var af en Færing, var den samme, som exam. jur. Winther nys har udgivet; men naar jeg ikke kan ansee Spørgsmaalet afgjort ved en Erklæring af en færøisk Amtmand, kan jeg heller ikke ansee det for afgjort ved en Uttring af en eneste Færing. Det er vel muligt, at denne eneste Færing kan have deelt hele det færøiske Folks Ansættelse; men det er imidlertid ogsaa muligt, at han har udtalt, hvad Fleerheden af hans Landsmænd ikke ville gaae ind paa, og derfor kan jeg for mit Bedkommende endnu ikke opgive Ansættelsen om, at vi maatte høre en Udtalelse ikke af en Færing, men af Færingerne. Dette skal dog imidlertid ikke medføre, at jeg skulde gaae ind paa det af den ærede Rigsdagsmand fra Bogenfse (Jesperfen) igaar yttrede Ansættelse, allerede ved denne Behandling at stemme imod Loven; jeg anseer Sagen for saa vigtig, at jeg, skjøndt jeg vel helst havde seet den holdt tilbage, dog da den nu engang er kommen frem, ikke kan formaae mig selv til allerede paa dette Trin at medvirke til at standse den. Derimod maae jeg aldeles slutte mig til en anden Udtalelse af

den ærede Rigsdagsmand fra Bogenfse; thi ogsaa jeg erklærer med ham, at jeg skjøndt jeg vel ikke kan ønske Færingerne repræsenterede paa den danske Rigsdag og heller ikke kan gaae ind paa, at det skulde være Færingernes eget Ansættelse, dog naar det bliver mig klart, at det virkelig er deres Ansættelse, ogsaa skal give min Stemme dertil, give min Stemme til, at ikke alene en Færing faaer Sæde i Danmarks Folkething, men at to eller tre faae det, ja hellere give min Stemme til, at tre faae det end een. Nu vil den høitærede Indenrigsminister paa ingen Maade have Færøerne og Island sammenstillede, og gjør opmærksom paa, at der med Hensyn til Island er et kongeligt Tilfagn. Jeg skulde dertil tillade mig at bemærke, at jeg vel veed, at hvad man har lovet, det skal man holde, og som Følge deraf skal ogsaa det kongelige Tilfagn til Island holdes; men fordi man skal holde, hvad man har lovet, derfor er det ingenlunde sagt, at man ikke skal holde, hvad man ikke har lovet, og uagtet man nu ikke har givet Færøerne et saadant Tilfagn, vilde det være ikke alene onfskeligt, men en ligefrem Pligt dog at handle, som om det var givet. Derpaa fremhæver den høitagtede Indenrigsminister en anden Forskjel mellem Island og Færøerne, den nemlig, at paa Island var der en Institution, som man kunde ty til, som man kunde lade udtale sig, nemlig Althinget, hvortilmod der paa Færøerne intet Saadant er. Siden den høitærede Minister har lagt saa noie Mærke til, hvad jeg i Feraaret udtalte om de tre Ulykker, som vare overgaaede Færøerne, maa det maaskee nu være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at det dog virkelig vilde være synderligt, om man, fordi Færingerne havde havt den Ulykke, at man var gaaet hen og havde havet deres Laugthing, saa ikke vilde høre deres Stemme; lad dem faae deres Laugthing, lad det saa udtale sig, og lad ikke den Omstændighed, at man har frataget dem deres Laugthing, fremfalde, hvad jeg kalder en Uret imod dem, at man slet ikke vil høre dem.

Hvad den ærede Rigsdagsmand fra Hobro (Rovsing) nys har udtalt, er, saavidt jeg skjønner, allerede i det Bæsenlige besvaret deels